

Pořad velikonočních bohoslužeb na zadní straně

- 6 Kavárna v kostele?
- 7 Změna emailových kontaktů
- 8 Religiozita současného česka
- 10 O lektorské službě
- 16 Kámen, který očišťuje

↑ Moravské pašije divadla Vítů Marčička

↓ ↑ Popeleční středa v KCMT

↑ ZMT s J. Pazderkou ↓ Postní duch. obnova

↓ Jarní dobroden

Člověk – projekt Tvůrce

V poslední době jsem se během pár měsíců dostal k několika čistě světským, vlastně dost vědeckým pracím z oblasti hranic biologicko – psychologicko – neurologicko – psychiatrických.

Jedno je kniha „Tělo počítá rány“ a druhé je film „In utero“. Ač jsou to de facto obě díla zcela světská, vyprávějí o člověku velmi trefně a mám chuť říci, jako by autoři četli Bibli a křesťanskou antropologii. Ale možná jim podsouvám něco, s čím by nesouhlasili. Dovolím si malé, neodborné zamýšlení, na co mne tato díla upozorňují.

Myslím, že je čas, teda dle mého je již dost dlouho, abychom docenili skutečnost, že člověk je opravdu bytost biologicko–tělesno–psychologicko–spirituální, a proto je člověk zdravý jedině tehdy, když ve všech rovinách bude OK. Bylo by proto fajn, přestat dělat pokusy na živém tvoru ve smyslu například fyzických oprav, když jde o poruchu jinou nebo nekvalitně diagnostikovanou. Ze všech těchto prací číší skrz naskrz to, že člověk není utvářen jen svou DNA, ale je velmi silně ovlivněn i prostředím, a to od početí, nikoli až od narození.

Navíc se jeví jako zcela zjevné, že člověk je tvor stvořený nebo chcete-li utkaný pro dobro či laskavé zacházení či lásku přijatou i darovanou. Naše křesťanské vnímání však říká vlastně totéž, když mluví o stvoření, které je dobré a zároveň porušené. Navíc k té porušenosti dodává klíč záchranu skrze „Boží spásu“ a „lidské pokání“. Do člověka je vložena velká dávka schopnosti restaurace – snad se dá říci opravného kódu, ale ten je úzce spojen se Stvořitelem, jinak se stává opět destrukcí, která je pak zamaskována. Evangelní zvolání: „Čiňte pokání a věřte evangeliu“ je cesta k uzdravení lidství.

V naší křesťanské praxi mluvíme o svátosti smíření jako o svátosti pro tzv. „duchovně mrtvé“. Mluvíme o ní jako o „svátosti uzdravení“, ale často s ní zacházíme jen jako s rituálem. Předpokladem pro smysluplné prožití svátosti smíření je totiž nahlédnout svoji porušenost, z níž pramení další porušování stvoření. (Do háje, ale to chce pořádnou odvalu k pokoře a pravdě.) To jinak nazváno znamená, podívat se na sebe a uznat bez výmluv, že jsem něco podnikl tak, že místo realizace dobra jsem zrealizoval něco, co ublížilo okolí či mně samému, respektive vlastně vždy všem. Je navíc báječné si uvědomit, z jakého kořene to vyrůstá, a to ne jako výmluvu z vlastního selhání, ale jako materiál, který předkládám k reálnému uzdravení samotnému Bohu v kořeni své existence. A věřme, že „Bůh to dá!“. Má na to. Možná mě to bude stát, tedy skoro vždy, setkání s tím, co mě zasáhlo, s bolestí, s utrpením, s úzkostí a odpuštěním těm, kdo ho způsobili. (To bohužel nemáme rádi.) Od tud se ale narovnává člověk z podstaty.

Jinudy to, pokud je biblické pojetí člověka správné, nepůjde. Naše křesťanská nauka o lidské porušenosti, o důsledcích prvotní viny je jednoduše dost dnešní, ale naše zacházení s ní je často zákonické = „impotentní“. Škoda! A léčba porušenosti skrze svátosti a modlitbu prožívané nejen jako rituál, ale jako slavnost s celým procesem, který má v každém z nás proběhnout, je pak velmi „moderní“? Asi je lepší říct „Boží“.

A to jsme se ještě nepustili do uzdravujícího dosahu Eucharistie, jak o ní mluví svatý Pavel v 1. listě Korintským v jedenácté kapitole. Ale to někdy jindy.

P. Michael

Pán je plný soucitu a slitování

Milí přátelé a čtenáři Fchodovin,

hodně mi v poslední době rezonuje slovo soucit a slitování. Svätý Jakub ve svém listě píše: „*Pán je plný soucitu a slitování.*“ Chtěla bych více každý den vnímat Pána i z tohoto pohledu. Když to přeneseme na události, které se staly o Velikonocích Pánu Ježíši, nelze Ho ani vidět jinak. Jak bychom si mohli vysvětlit, že i když byl Ježíš bez hříchu, šel pokorně jako ovce vedená na porážku na Golgotu? Neměl s námi slitování? On věděl, že teď vykonává cestu pro nás. Tam

jsme měli a máme jít my. On ale všechna naše pochybení, hříchy a zlo vzal na sebe. Měl s námi soucit a slitování. A to nejen tehdy, ale to trvá do dnešních dní. My stále padáme pod tíhou svých prohřešků a On má s námi soucit a slitování. Odpouští nám, to je ten soucit. Nepočítá nám naše hříchy. **A co my? Nechceme se lynčovat sami? Nechceme se vykoupit dobrými skutky? Máme dost pokory a umíme uznat svou vinu, litovat jí a prosit Boha za odpuštění? Umíme toto odpuštění přijmout a žít z Jeho soucitu a slitování?** Kéž bychom to uměli a měli pak soucit a slitování s druhými.

Katka

RATOLESTI A PRAVÝ VINNÝ KMEN

Vzpomněl jsem si na zážitek jednoho mého kamaráda, který při cestě do zahraničí navštívil jisté západní velkoměsto, kde prožil takovou smutnou příhodu. Odehrála se před vchodem do budovy muzea.

Na schodišti seděl mladík, vyhublou rukou plnou zarudlých vpichů od injekční stříkačky si podpíral zarostlou bradu a netečně zíral před sebe. Nikdo si ho nevšímal. Ale tomu mému kamarádovi to nedalo a snažil se ho oslovit. Mladík chvíli poslouchal, pak zvedl prázdný pohled a chraplavě vyrazil: Alain (= sám). **Jsem sám.** Obraz mnoha ztroskotaných opuštěných lidí můžeme dnes najít po celém světě. Sám jsem zažil situaci v krematoriu, kdy jsme se loučili se šestnáctiletým mladíkem. Byl jsem požádán rodinou, abych je doprovodil do místnosti, kde dochází k osobnímu rodinnému rozloučení. Mladík odešel z tohoto světa po předávkování drogami. Pak už byl samotný obřad rozloučení. Velká obřadní místnost byla plná mladých lidí, u rakve nesmírné množství květin. A tak jsem si za něj položil otázku: Kde byl každý jeden z vás, když jsem vás potřeboval?

Každá opuštěnost je náročná. Každý člověk, ať je mladý, nebo staršího věku, potřebuje dobré a kva-

litní společenství. Mám úžasnou radost, když vidím naše ministranty, jak si v neděli rozdělují služby u oltáře v komunitním centru. Dokonce P. Michael jednou spočítal, že jich bylo na všech mších svatých celkem třicet. A to je také nádherné vyznamenání pro rodiče těchto chlapců, kteří je přivádějí na správnou cestu, na cestu za Ježíšem, již od dětství.

Krásný a užitečný text z druhé kapitoly Skutků apoštolských nás všechny může oslovit a inspirovat v tom našem křesťanském stylu života. – *Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se... Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společně... Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí...* – Když pohané viděli život prvních komunit křesťanů, tak museli prohlásit: „**Hledte, jak se milují.**“ Možná, že se sami sebe ptáme, zda je vůbec možné něco takového v dnešní době vytvořit? Jak toho dosáhli oni? Komunita prvních křesťanů to nedokázala sama ze sebe. Všechno začíná slovy: *setrvali v apoštolském učení, v lámání chleba a v modlitbách.*

Zde jasně vidíme, kde je zdroj této síly, lásky a života v Bohu. Je to sám Bůh, který je pramenem, ze kterého se láska čerpá a přelévá do nás,

do našich srdcí, do našich rodin. To nejdůležitější je živé, neustálé spojení s tímto pramenem. Živé a neustálé spojení ve společenství s Ježíšem Kristem. Společenství, které nám nabízí křesťanství, život ve společenství, kdy nikdo nikdy nebude opuštěn a osamocen, kde bezpečně kráčíš cestou ke šťastné věčnosti. To je spojení s Ježíšem Kristem a s Jeho církví. A tady stojí za zamyšlení úryvek z Janova evangelia z 15. kapitoly, kdy Ježíš i nám do dnešní doby říká: *„Já jsem pravý vinný kmen a můj otec je vinař. Každou mou ratolest, která nese ovoce, odřezává a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce. Vy jste již čistí pro slovo, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce, neboť beze mne nemůžete činit nic.“*

Ale právě když jsme napojeni na Krista, můžeme se každý nějakým konkrétním způsobem zapojit do života církve. Každý máme nějaké hříbny, nějaký talent, a když se opíráme o Ježíše Krista, určitě mnoho věci zvládneme. Nemusíme se bát, chce to

jen trochu odvahy, vyjít různým aktivitám naší farnosti vstříc. Dostal se mi do rukou materiál Vlasty Hamalové, kde konstatuje, že na různé akce ve farnosti je potřeba vytvořit určitý tým, který se tou akcí bude zabývat. – Farní ples, Den nemocných, Masopust, Jihoměstské posvícení, Den matek, Den dětí, chodovská pouť neboli farní den – příprava programu pro malé i velké, adventní jarmark, výroba adventní ch věnců, adventní koncerty, Noc kostelů. Vidíte sami, že je potřeba vaší pomoci při těchto akcích naší farnosti. Přihlaste se Vlastě, ať není na všechno sama. **Vytváříme si krásné a milé společenství, aby i ostatní obyvatelé naší městské části našli cestu na tyto akce, aby i oni poznali, jak funguje křesťanské společenství.**

Ježíš šel na Kalvárii, aby zachránil lidstvo, Ježíš tím projevil úžasnou lásku ke každému člověku. Ježíš chce, aby všichni lidé byli spasení. Ale Ježíš také chce, abychom byli nástroji dobra a lásky, naděje, kterou přináší do tohoto světa.

Přeji nám všem, aby radost a elán z Kristova vzkříšení zůstaly stále v našem srdci, aby náš život byl Bohu milý.

Váš jáhen Pavel Urban

Sváteční krátké počtení: „Smiřte se s Bohem!“

Tato Pavlova výzva platí jen pro křesťany. (2Kor 5,20). Smiřte se s Bohem, jak se projevuje, i když mu nerozumíte. V islámu to není třeba. Tam Alláha chápou bez problémů. Je nadřazený, k lidem nepřichází; dal jim dost a slibuje víc. Padají na tvář, žádný se ani neodváží ptát se, proč se to nebo ono děje. Alláh je přece suverén, Bůh takový má být! Židé se smířili s čekáním. Stálý advent, dokud nepřijde Mesiáš. Čekání je dobou zkoušky jejich věrností Smlouvě. Adónáj je Bůh žárlivý a přísný. Takový má Bůh přece být! Dělá si, co chce, tak je to správné a pochopitelné.

Ale ten Bůh náš..? Přišel na svět jako nemluvně kdesi v Zapadákově, tesař, vyhledá-

vající ztroskotané existence, neměl, kde by hlavu složil. Prosil, žadonil o porozumění, o lásku! Bůh! Nepochopitelné! Neuměl žít bez lidí, kteří ho využívali, pomlouvali, zklamali. Marně je důrazně varoval. Skončil na popravišti před lhotejným, posmívajícím se davem. Co s takovým Bohem, narozeným v korytě pro žrádlo a popraveným na kříži? Co s Bohem, vydaným do rukou lidí za života i v Eucharistii dodnes? Svět jde svou cestou, ne Jeho – a On nic! Mlčí k Osvětím, k zemětřesením, k hladovým dětem... Smiřte se s tímto nepochopitelným Bohem, bezmocným přesto, že ho věrní bez oddechu upozorňují: Jsi přece všemohoucí!

Smiřte se s Bohem; kdybyste ho pochopili, nebyl by to Bůh. Počkejte – náš advent se naplní – a to pak bude překvapení!

Sepsal Jan Rybář,
vybral Charles Tvrzník

KAVÁRNA V KOSTELE?

V našem kostele máme improvizovanou kavárnu a knižní obchůdk a mnoho farností nám to docela slušně závidí. Některé však mají kavárnu mnohem lepší než my.

Společenství lidí kolem jídla a dobrého pití, v tomto případě dobré kávy, je něco, co evangelium provází od jeho počátku. Mnoho krásných příběhů obrácení v Písmu se odehrává při hostinách. **A proto je naše kavárna vlastně příležitostí zastavit se, a to nejenom nás samotných po bohoslužbě, ale máme možnost pozvat tam také lidi, kteří třeba do kostela vůbec nechodí.**

Občas se stane, že někoho naše kavárna trošku pohoršuje, protože má dojem, že v kostele nemá takováto věc co dělat. Dovolím si říct, že je to velký omyl. Stačí si přečíst Písmo a zprávu o ustanovení eucharistie, a to jak v evangeliích, tak u svatého Pavla, a najednou vyvstane zcela na povrch, že celé ustanovení Večeře Páně je zakomponované do hostiny. V průběhu času se toto měnilo a hostina a slavení se oddělilo pro neukázněnost lidí, ale přitom zůstaly na sebe navázané. Dá se říci, že naše kavárna je takovým místem agapé, kde člověk po bohoslužbě opravdu může spočinout, a je logické, že je třeba to připravit.

Náš prostor kavárny není místem bohoslužebným, ale je to opravdu předsň, kterou využíváme jako kavárnu, což znamená, že případně slouží i jako útočiště pro nějaké, řeknu, hlučné dítě a podobně. Takže pokud někdo je občas pohoršen, že máme kavárnu v kostele, tak bych si dovolil říct, ať jde do sálu a nezůstává v kavárně. Upřímně řeče-

no, opravdu si myslím, že člověk má být v chrámě a ne v kavárně a nemusí se cítit atakován tím, že v kavárně někdo sedí. Až se nám podaří dokončit zastínění dveří, tak do kavárny nebude vidět, ale není to tak jednoduché, jak se to na první pohled může zdát. Je třeba totiž splnit spoustu předpisů i z hlediska požárních a dalších a přitom zachovat praktičnost.

Kavárna je pro nás místem agapé, zastavení se, místem setkání, místem obyčejné lidské radosti, místem mnoha pastoračních rozhovorů i místem spočinutí. V dnešní uspěchané době je to místo nenahraditelné. Dovolím si říct, že je velkým pokladem našeho komunitního centra.

Rád bych se s vámi podělil o myšlenku, že naše kavárna je také místem evangelizačním, protože se v ní ztrácí propast mezi věřícími a nevěřícími lidmi. Je to místo bezpečí, je to místo, kde těžko mohou říct: „Mám tě rád, těší mě s tebou trávit čas.“

Pro mne jako pro kněze je celá kavárna a její personál obrovskou pomocí, protože mi umožňuje opravdu bezbariérově komunikovat s mnoha lidmi, a když jsem zaneprázdněn, oni na mne mohou počkat u dobré kávy, což by jinak neudělali. Chtěl bych moc poděkovat všem těm, kdo v kavárně pracují, kdo ji vedou, kdo se o ni starají, protože bez nich bych si pastorační asi nedokázal představit. Možná stojí za to si uvědomit, že existují dokonce řeholní domy, které provozují nejenom kavárny, ale i celé restaurace, a to z čistě evangelizačních důvodů. Jsou to třeba misijní sestry Donum Dei v Brně.

P. Michael

Zprávy z KCMT: Změna emailových kontaktů a další

Milí přátelé,
abychom vám ulehčili komunikaci se zaměstnanci farnosti, **změnili jsme některé mailové adresy na obecně**

platné názvy funkcí, aby všechny adresy byly jednotné a dlouhodobě platné:

- **Karina Juráková**, ředitelka KCMT – nový mail **reditelka@kcmt.cz**
- **Vlasta Hamalová**, pastorační asistentka – nový mail **asistentka@kcmt.cz**
- **Petr Fried** (pomocník u večerních a víkendových programů) – nový mail **kustod@kcmt.cz**

Maily farníků farnivikar@kcmt.cz (v současnosti ale neaktivní z důvodu neobsazenosti pozice vikáře) a farar@kcmt.cz (P. Michael) a zůstávají beze změny. Dosavadní adresy kancelar@kcmt.cz, hamalova@kcmt.cz a fried@kcmt.cz jsou přeusměrovány na ty nové, takže **není potřeba se bát, že by k nám vaše zprávy nedorazily**.

V KCMT nadále pokračuje výměna střešních izolací na horní terase, měla by být dokončena v dubnu. Opravovaná část zahrnuje i plochu zá-

honů, které bude potom potřeba opět osadit rostlinami, které snesou ztížené podmínky na střeše, celodenní sluneční žár a málo vláhy. Pokud byste měli chuť se záhony pomoci, s osazením nebo i s další péčí, budeme velmi rádi.

Museli jsme instalovat novou telefonní ústřednu v KCMT, v původní ústředně už nebylo možné vyměnit nefunkční telefony, protože se tyto typy již nevyrábějí. Velkým přínosem je, že nyní má každá místnost v suterénu KCMT samostatnou linku a samostatný zvonek (dříve se přichozí dozvonili do několika místností najednou). Informace o tom, na který zvonek máte u konkrétních programů zvonit, najdete na table u vchodu C. Cena nové ústředny je 98 tisíc Kč.

Na stropě kostela sv. Františka se bohužel objevila dřevomorka, napadená prkna bude potřeba rychle vyměnit, aby se houba dále nešířila.

V KCMT máme nového trvalého nájemce, v jedné suterénní místnosti sídlí autoškola Smile.

Přeji vám všem požehnané velikonoční svátky, prožitě v pokoji a radosti.

Karina Juráková, ředitelka KCMT

Křesťanské cvičení nově i v KCMT

Křesťanské cvičení je pohybovým konceptem vycházejícím z pilátés. Cvičením provází Jiří Kubeš, který pracuje jako lektor pohybu v Praze. Věnuje se pilátés, postrehabilitační péči a švýcarské fyzioterapii.

Skrze svou tělesnost, jakožto Bohem stvořenou, můžeme při pohybu Boží přítomnost zažít. Tíhou světa a hříchu se ale boříme a naše těla postupně chátrají, přicházejí bolesti či velmi omezená hybnost ve stáří. Postupně pak tuto schopnost, zažít Boha ve svém těle, ztrácíme.

V křesťanském cvičení se tak učíme, jak tělo správně držet a v tomto držení ho i efektivně zacvičit. Zároveň věřící člověk zjišťuje, že jeho tělo je se spiritualitou úzce spojeno. Pakliže sám sebe více pozná, třeba právě v pohybu, může mít možnost i mnohem více proniknout do vztahu mezi ním a Bohem a tento vztah na svém těle zcela nově prožít.

Další informace a objednávky na 606 452 402 nebo na [instagram.com/krestanske_cviceni](https://www.instagram.com/krestanske_cviceni).

ZMT 13. 4.: RELIGIOZITA SOUČASNÉHO ČESKA

Zastavení u Matky Terezy na téma religiozity současného Česka s **Tomášem Havlíčkem, sociálním geografem, který se na Přírodovědecké fakultě UK zaměřuje na**

geografii náboženství, se **uskuteční 13. dubna v 19 hodin v KCMT**. Dozvíte se, jak interpretovat data týkající se spirituality obyvatel Česka, která se ukázala v posledním sčítání lidu (= SLDB 2021), kteří lidé se dnes označují za věřící, ale zdráhají se hlásit se k nějaké církvi, nebo jak to vypadá s demografickou budoucností katolické církve.

Čím se zabývá geografie náboženství? A jaký je rozdíl mezi religionistikou a geografii náboženství?

Geografie náboženství se zabývá interakcí mezi prostorovými a religiozními vlivy - jakým způsobem náboženství ovlivňuje prostor (konkrétní území) nebo jak prostor determinuje náboženskou víru. Religionistika se jako věda, která se zabývá převážně popisem náboženských systémů, zapojuje do spolupráce s geografii náboženství.

Co pro vás jsou nejzajímavější výsledky SLDB 2021?

Nejzajímavější výsledky jsou pro mě tyto tři:

a) Po desetiletích úbytku věřících se při SLDB

2021 tento trend zastavil a došlo k mírnému nárůstu podílu věřících v Česku, který je způsoben nárůstem neinstitutionalizovaných věřících.

b) Ač byla otázka ohledně náboženské víry dobrovolná, tak na ni odpovědělo mnohem více obyvatel než v roce 2011.

c) V počtu věřících překonala poprvé pravoslavná církev církve husitskou i evangelickou.

Jaká je religiozita současných pražských sídlišť?

Religiozita na sídlišťích je v určité transformaci. Díky nárůstu cizinců zde dochází také k nárůstu jiných náboženských hnutí. Především na Praze 13 je to velmi patrné. Dalším aspektem je, že při výstavbě pražských sídlišť se nestavěly sakrální stavby, což se dohání v posledních dvaceti letech.

Jaká je podle výsledků SLDB 2021 situace české římskokatolické církve?

Římskokatolická církev dlouhodobě po roce 1991 ztrácí věřící. Z bývalých 4 milionů (1991) je v současnosti okolo tři čtvrtě milionu římských katolíků. V tomto kontextu možná stojí za pozornost, že při SLDB 2021 se ke katolické víře přihlásila necelá čtvrtina milionu obyvatel ke katolické víře, ale ne k instituci Římskokatolické církve.

Rozhovor připravil **Tomáš Zavadil**

Farní zájezd do Železných hor: sobota 15. 4.

Sdružení křesťanských seniorů a farnost sv. Františka z Assisi v Praze 11 pořádá **v sobotu 15. 4. 2023 zájezd do Železných hor:**

Nasavrky u Chrudimi, skanzen Veselý Kopec u Hlinska, Kameničky, poutní míst Sopoty (u Ždírcce nad Doubravou).

- **Cena zájezdu je 420 Kč.**
- **Společný odjezd je z parkoviště u KCMT na Hájích v 7:30.**
- **Návrat večer kolem 20. hodiny.**

Přihlášky a placení zájezdu u Ing. Ireny Řivnáčové, tel. 774 877 495 (a jáhna Pavla Urbana, tel. 272 911 264).

DOBROVOLNICTVÍ V DOBRODUŠI

Začátkem loňského roku jsem nastoupil jako dobrovolník do střediska následné péče Dobroduš, která působí pod Diakonií Praha. Cílem Dobroduše je pomáhat lidem s chronickým duševním onemocněním zapojit se do společnosti, kde jedním ze způsobů je propojování klientů s dobrovolníky v rámci společných akcí. Jako dobrovolník se zde člověk může v rámci komunitního dobrovolnictví zapojit do komunitních akcí, kde má možnost se setkávat s různými klienty a ostatními dobrovolníky, nebo do programu 1+1, kde je vytvořena dvojice klient – dobrovolník, která se pravidelně setkává a pořádá různé předem domluvené aktivity.

V rámci svého dobrovolnictví jsem začínal jako komunitní dobrovolník, kde jsem navštěvoval komunitní akce Deskohraní a Klub líných turistů. V tomto rámci jsem měl možnost více poznat klienty s duševní poruchou, něco více se o nich dozvědět a zjistit, že jsou to úplně normální lidé, které běžně potkáváme na ulici, v obchodě, případně i jinde, a mnohdy ani nepoznáme, že mají nějaký vnitřní problém. Od září loňského roku působím také v programu 1+1, kde tvořím dvojici s jedním klientem. Je to pro mne obrovská zkušenost, protože veškeré aktivity děláme s klientem samostatně, mimo zázemí střediska. První setkání slouží hlavně k tomu, abychom se s klientem poznali a něco se o sobě dozvěděli. Pro mne to bylo dost obtížné, protože jsem poznával odlišnosti klienta od lidí, které mám kolem sebe v běžném životě, učil se s ním komunikovat a brát ho takového, jaký je, včetně všech rozdílností od ostatních lidí. Zároveň jsme začali vymýšlet aktivity, které bychom spolu mohli následně podnikat, ale vzhledem k tomu, že můj klient je dost aktivní, nebyl to až tak velký problém. Následně jsme spolu začali navštěvovat výstavy a jiné kulturní akce, dělat sportovní aktivity a mezi tím občas zašli na kafe. Díky tomu jsem začal poznávat, jak klient funguje ve společnosti, jak okolí vnímá jeho odlišnosti,

a hlavně, jak je vnímám já sám a zda s nimi dokážu vydržet. Zvykat si na to nebylo vůbec jednoduché, ale v momentě, kdy druhého člověka začnu brát takového, jaký je, se všemi odlišnostmi, přestane být problém i být s ním ve společnosti běžných lidí, natož aby se u toho člověk cítil trapně, zvláště když vlastně ani není proč. Velkou podporu při práci s klienty pak mají dobrovolníci v zázemí Dobroduše, která zajišťuje dobrovolníkům vstupní školení pro program 1+1, pravidelné supervize a navíc má každá dvojice svého koordinátora (klíčového pracovníka), se kterým je možné případné problémy ve dvojici také řešit.

Za sebe mohu dobrovolnictví v Dobroduši jediné doporučit, je to příležitost dozvědět se něco o lidech s duševní nemocí, ale hlavně dozvědět se něco o sobě. Pro klienty je důležité, že se mohou setkávat s běžnými lidmi, kteří se s nimi baví a berou je takové, jací jsou, případně s nimi jdou dělat i nějaké aktivity. Mnohdy je to právě to, co je motivuje opustit pro ně bezpečné prostředí domova a jít ven mezi lidmi. K tomu stačí opravdu málo, věnovat jim trochu svého času, nebát se být s nimi a být tu pro ně. Třeba se pak povede i mnohem víc, například, že zapomenou na svoje problémy nebo že si začnou víc věřit. Vzpomínám si, jak jsem se na jedné komunitní akci bavil s klientem, kterého jsem znal už z dřívějšíka. Ten klient, mimo jiné, často trpí komplexem méněcennosti a nikdy před tím jsem neviděl, že by se něčemu zasmál nebo měl z něčeho radost. Aniž by to bylo cílené, podařilo se mi ho při našem rozhovoru rozesmát. On se smál tak čtvrt minuty a možná si to ani neuvědomoval, ale já se pak vnitřně smál (radoval) celý večer, protože jsem věděl, že dělám něco, co má smysl.

Dobrovolník **Pepa**

Bližší informace o středisku následné péče Dobroduš lze nalézt na www.dobrodus.cz.

ČTU, ČTEŠ, ČTEME...

*Služba lektora má pro celé far-
ní společenství, pro přiblížení
Božího slova velký význam.
Rádi bychom otevřeli cy-
klus příspěvků těch, kteří
se nabídli podělit se o své
zkušenosti.*

Poprvé jsem byla požádána o službu lektora ještě za totality v Broumově v klášteře sester dominikánek. Ulekla jsem se tehdy a snažila se vymluvit, že by se jistě našlo mnoho jiných, kteří by to přečetli lépe. Ale sestřička mě s něžným úsměvem přesvědčovala, že se nemám bát, že to bude dobré. Uvědomovala jsem si, že nechci pokazit mši svatou, ovšem také že zde přítomné sestry, náš milý kněz i přítomní přátelé mi případné nedokonalosti odpustí.

Když přišla ona chvíle, kdy jsem nesměle, poněkud stísněně a téměř bez dechu přicházela k ambónu, prosila jsem Ducha svatého o pomoc, že bez Něho to nezvládnou. Pak jsem ještě zahlédla láskyplný povzbuzující pohled sestřičky Pavlíny, nadechla se a začala číst. Soustředila jsem se na čtený text a jako bych jen slyšela svůj hlas, ale šlo to vlastně samo. Při závěrečném: „Slyšeli jsme

slovo Boží“ jsem opět zahlédla ten láskyplný pohled sestřičky Pavlíny. Po mši mě pochválila a ani netušila, že je nástrojem k odstranění mého traumatu z dětství, kvůli kterému jsem od 1. třídy až do dospělosti měla hrůzu ze čtení nahlas.

A z čeho bylo to trauma? To mi pomohla odhalit naše ruštinářka na gymnáziu, když se mi po hodině omlouvala, že se zasmála tomu, že čtu, jako bych o polední přestávce zavítala do hospody na pivo. Skákala mi totiž písmenka před očima. Ona mi pak vysvětlovala, že mám číst pomalu a klidně. Zapátrala jsem tehdy v paměti, proč mám ze čtení strach, a došla až k situaci na začátku 1. třídy, kdy mě babička vybidla, abych přečetla něco nahlas. Začala jsem s nadšením. Ale babička prohlásila, že čtu špatně, že ona byla dobrý čtenář, že ji pan řídící chválil. Jenomže si neuvědomila, že my se čtením teprve začínáme a já na tom i vůči spolužákům jsem dost dobře. Od té doby jsem se knihám vyhýbala, ač mě přitahovaly, abych zase neslyšela nějaká zraňující slova.

Ovšem díky těmto zážitkům vím, že vždy musím požádat Ducha svatého o pomoc a spolehnout se na Něho. Pak už jen slyším, že On používá a vede můj hlas, takže také já si vyslechnu slovo Boží.

MŠ

Z kroniky Sněhové vločky: Jiskry směr Karlštejn a závod s časem

Naši březnovou výpravu jsme zahájily jedno sobotní ráno před KCMT. Když jsme byly v kompletní sestavě, vyrazily jsme na autobus. Na zastávce jsme si vzpomněly na pokřik. Stouply jsme si do kroužku a udělaly jsme si pokřik šeptem, protože nám bylo hloupé křičet na zastávce plné lidí. Autobus nás dovezl na Smichovské nádraží. Cesta vlakem byla poměrně krátká, ale dost dlouhá na hrani velice populární výpravové hry Co by kdyby. Také jsme stihly sníst muffiny, které upekla Hašlerka, moc se jí povedly.

Když jsme dorazily do Řevnic, tak nám chvíli trvalo, než jsme se zorientovaly. Cesta byla bahnitá a byla zima, nicméně nám to nepřekazilo dobrou náladu. Přibližně v půlce cesty jsme vylezly na obří kopec, z něj jsme už krásně viděly na hrad Karlštejn. Tady jsme si zahrály etapovou hru, při které jsme symbolicky stavěly domeček na ostrově, kde ztroskotal Robinson Crusoe. Hra byla rozdělená na tři dny, při kterých se daly různé vyměňovat materiály na stavbu domečku. Nakonec se nám to všem podařilo.

Pokračovaly jsme v cestě na Karlštejn, kde jsme si udělaly pauzu a prohlížely si nádvoří. Bohužel jsme po chvíli zjistily, že nestíháme autobus skoro o hodinu. Neztrácely jsme ale naději a řekly jsme si, že to i tak zkusíme. Byl to doslova závod s časem. I přes nepříjemný terén jsme to nakonec zvládly i s malou rezervou. Aspoň to byl pořádný zážitek. Výpravu jsme zakončily na Hájích opět pokřikem, po kterém se všichni unaveně, ale ve-sele rozprchly domů.

Jiskry

NÁVŠTĚVA Z ČAKOVIC

V pátek 17. 2. jsme přivítali v KCMT návštěvu seniorů z Čakovic s P. Františkem Čechem.

Sešlo se nás mnoho - místních i čakovických dohromady asi 35.

V 9.30 sloužil P. František mši svatou a po ní jsme všem nabídli komentovanou prohlídku KCMT, která se moc líbila.

Poté jsme se přesunuli do foyer k připravenému občerstvení. Všichni se chtěli pozdravit s P. Františkem a hodně jsme si povídali i vzájemně.

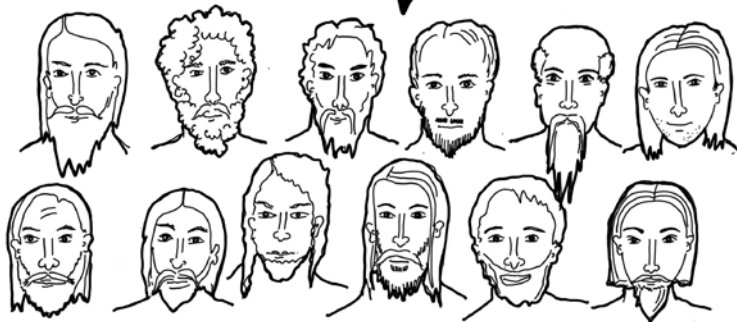
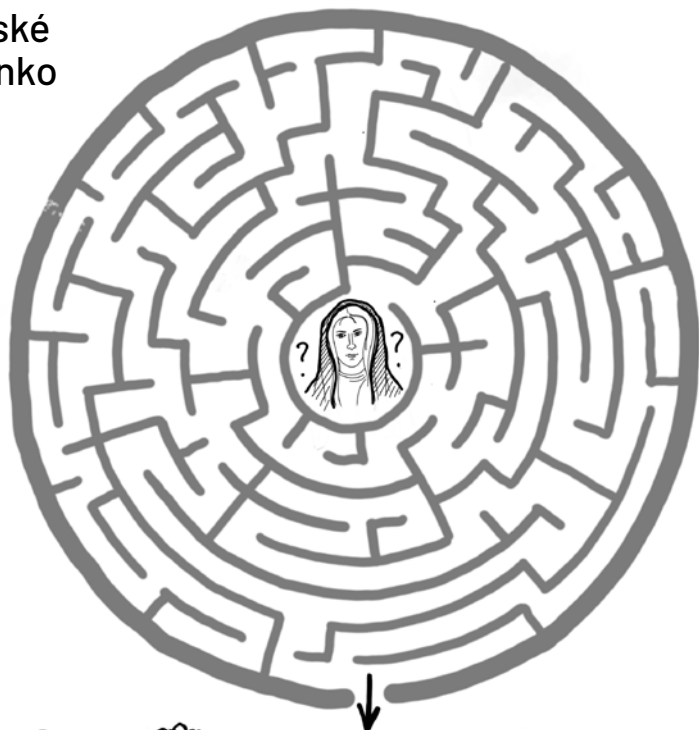

Prožili jsme velmi hezké dopoledne. Nakonec jsme dostali pozvání přijet zase my do Čakovic, až bude teplo a dá se posedět venku na farní zahradě.

Jana Friedová

Dětské okénko

Milé děti,

v dubnu slavíme největší křesťanské svátky. Velikonoce! Pán Ježíš vstává z mrtvých! Marie Magdaléna, která Ho s apoštoly věrně řadu týdnů doprovázela, Ho neopustila ani v nejtěžší chvíli pod křížem na Velký pátek. V neděli časně zrána přichází k Ježíšovu hrobu a chce Mu prokázat poslední službu a pomazat Jeho tělo oleji, jak bylo tenkrát zvykem. Jenže?! Jenže všechno je jinak!

Hrob je prázdný a vyděšená Magdaléna posléze poznává svého Pána a Mistra v domnělém

zahradníkově, který jí svým oslovením otevře oči i srdce. Honem, honem to musí říct přeče ostatním, podělit se o takovou obrovskou radost a neslýchanou novinu. Ale jak je nadšením bez sebe, nedokáže najít cestu k apoštolům, aby jim mohla povědět, že Ježíš vpravdě vstal z mrtvých.

Pomůžete Magdalénu k nim dovést? Všichni a nejen Ježíšovi učedníci si totiž zaslouží slyšet o této radosti. Určitě se vám to podaří!

Příště se těší **Martina Hlaváčová a Blanka**

Ahoj holky a kluci,
máme před sebou barevné jaro – a hlavně Velikonoce! V dnešním kvízu přiřaďte k otázkám řádky se správnou odpovědí a jejich klíčová písmena

zapište do tabulek. Pak už snadno přečtete Ježíšovo poselství. Radostné svátky! Ježíš opravdu vstal z mrtvých!

Příště se těší **Blanka**

„KDO VĚŘÍ VE MĚ, MÁ...“

1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

LEGENDA:

1. Přes jaké vody převedl Hospodin židovský národ suchou nohou?
2. Kde byl Ježíš pokřtěn? V jakých vodách?
3. Kde Ježíš působí, uzdravuje, káže a povolává Petra za apoštola?
4. Kde byl Ježíš před zraky dvou apoštolů proměněn?
5. Kde Ježíše vítají jako krále?
6. Kde Ježíše zatklí?
7. Kde byl Ježíš ukřižován?
8. Kde se mají učedníci se zmrtvýchvstalým Ježíšem setkat? Kam je Jeho první vzkaz posílá?
9. Kam Ježíš (po Zmrtvýchvstání) doprovázel dva učedníky, kteří Ho napřed nepoznali?
10. Kde Ježíš chodí po vodní hladině?

KLÍČ:

Jeruzalém...	T
Olivová hora...	Ě
Getsemany...	V
Emauzy...	N
Jordán...	I
Galilea...	Č
Hora Tábor...	O
Genezaretské jezero...	Ý
Kafarnaum...	V
Rákosové moře...	Ž

Setkání pastorační rady konané 2. března 2023

Farní rada projednala organizaci Velikonoc s ohledem na stále chybějící obsazení postu farního vikáře. Rada většinou hlasů schválila program, v němž je na Zelený čtvrtek počítáno s výpomocí pro obřady ke sv. Františkovi (P. Michal Slavík). Na Velký pátek budou kromě obřadů v KCMT velkopáteční obřady také v kostele sv. Františka pod vedením jáhna P. Urbana. Jako v minulých letech bude pouze jedna sobotní vigilie. Časy bohoslužeb zůstanou tradiční.

Výročí posvěcení kostela sv. Františka (85 let) oslavíme v neděli 3. 9. 2023. Farní rada si uložila za úkol do příštího setkání shromáždit nápady a vytvořit zajímavý program pro oslavy. Z oslav 80. výročí stále zůstává cca 100 ks almanachu, které budou letos znovu nabídnuty. P. Michael

osloví kvalitní kazatele s pozváním promluvit k příležitosti výročí.

Na setkání mládeže do Lisabonu se z farnosti přihlásili čtyři mládežníci, kteří budou podpořeni speciální sbírkou ve farnosti. Pastorační rada se dále zabývala podněty farníků k tématu podpory charitativních projektů ze strany farnosti. Při této příležitosti se členové rady seznámili s přehledem těch, které farnost podporuje, aby mohli případně poskytnout farníkům úplný obrázek našich aktivit. Farní rada se také ještě vrátila k otázce školení pro lektory – případným novým zájemcům budou v nejbližší době nabídnuty s podporou Šárky Feňkové z Českého rozhlasu.

Příští setkání pastorační rady se bude konat ve čtvrtek 15. 6. 2023

Z farní charity: Příběh paní Anny

Farní charita Praha 4 - Chodov

Milí přátelé,

dnešní příběh začíná mnoho let před tím, než jsme paní Annu poznali. Prožila vlastně celý život na starém Chodově. Byla jedináček, její maminka už nemohla mít další dítě. Nemohu posuzovat, jak ji rodiče vychovávali. Jedna věc je ale jistá, položili základy jejímu celoživotnímu boji s nadbytečnými kilogramy. Paní Anna byla silná už jako dítě.

Rodiče jí zemřeli brzy, oba na nádorové onemocnění. Paní Anna zdělila domek i ostatní majetek. Vdala se, s manželem měli dvě děti. Po každém těhotenství se ručička na váze zhoupla zase o pár dílků nahoru. Manželovi boubelatá postava manželky nijak nevadila. Sám nebyl žádné peříčko. Paní Anně ale její nadváha dělala starost. Po druhém těhotenství s nadbytečnými kilogramy začala válčit, ale ten boj nebyl moc úspěšný. Vyzkoušela kděco, ale kilogramy na ní držely jako přibité.

O zdravotních dopadech obezity na člověka víme asi všichni. Tato nemoc má také velký vliv na

psychiku a často i sociální postavení. Lidé trpící obezitou se často bojí chodit k lékařům. Člověk totiž dostane obvykle vynadáno, že je tlustý, hned ve dveřích, ještě před tím, než lékaři stihne sdělit, proč vlastně přišel. Pro mnohé tloušťky je to velice zraňující. Pokud někdo mnoho let se svojí váhou bojuje, jako to dělala paní Anna, cítí se poníženo o to víc.

Paní Anna se lékařům vyhýbala a nechodila ani na preventivní vyšetření. Jediná lékařka, kterou pravidelně navštěvovala, byla její zubařka. Statečně ignorovala preventivní prohlídky u praktické lékařky a pravidelné kontroly u gynekologa. Díky tomu nezačala včas chodit ani na mamografii. Na infekční choroby netrpěla, po druhém těhotenství nebyla u lékaře mnoho let.

Jako první si bulku v prsu nahmatala sama klientka. Bohužel zvolila pštroší politiku a nešla ihned k lékaři. Později nám říkala, že měla hrozný strach. Doufala, že o nic nejde. Když si toho nebu-

de všímát, bulka po čase sama zmizí. Jenže ona nejen že nezmizela. Naopak, začala se zvětšovat. Nakonec si zvětšujícího se útvaru v prsu všiml manžel. Ten ovšem na nic nečekal. Uhodil na manželku, jak dlouho už o problému ví? Když zjistil, že tam ta věc roste už několik měsíců, vyděsil se. Udělal to nejlepší, co mohl. Objednal ženu k lékaři a osobně ji tam doprovodil.

Následoval kolotoč vyšetření, která potvrdila malignitu útvaru v prsu. Po operaci a chemoterapii rodina začala doufat, že se vše v dobré obrátí. Starali se vzorně a všichni. Manžel i obě děti paní Annu podporovali ve všech směrech. Bohužel při kontrolním vyšetření se ukázalo, že nádor stihl metastazovat. Ta dlouhá doba, po kterou klientka čekala a doufala, že problém sám zmizí, mu k tomu dala příležitost. Vše se opakovalo. Vyšetření, biopsie, opětovné potvrzení malignity útvaru a operace. Tady do příběhu vstupujeme my. Jak už jsem psala, paní Anna nebyla žádná peříčko. Rány na boubelatých bříšcích se nemusí hojit úplně dobře. Při propuštění z nemocnice klientce doporučili domácí péči, aby se o ránu sestřičky postaraly. Sestry začaly ránu pravidelně převazovat, a tak se seznámily s celou rodinou i příběhem.

Rána na břicho se nakonec zahojila, ale vše se znovu opakovalo. Terapie ani operace nepomohly, objevily se další metastázy. Paní Anna tak

pendlovala mezi nemocnicí a domácí péčí několik let. Moc jsme obdivovali věrnost jejího muže a vůbec celé rodiny. Klientka slábla a bylo jasné, že nemoc spěje ke konci. Rodina si vzala nemocnou domů. Naštěstí neměla bolesti a po mnoha měsících léčení byla křehoučká. Vlastně se často smála, že si celý život přála, aby byla štíhlá. Teď na samém konci života se jí přání splnilo.

Paní Anna si prošla všemi fázemi procesu, na jehož konci je člověk smířený s tím, že jeho onemocnění se nedá léčit a povede ke konci života. Byla pokojná, často dokonce veselá. Těšila se na jaro, chtěla ještě vidět, jak se tráva zelená a na jejich zahradě rozkvetou květiny a stromy. Odešla tiše k Pánu těsně před Velikonocemi.

Přestože to byl pokojný konec života, zůstává ve mně smutek. Byla to zbytečná předčasná smrt. Stačilo by možná trochu taktu ze strany lékařů. Možná víc odvahy na straně klientky. Preventivní vyšetření by prvotní nádor odhalila včas a paní Anna by tu s námi ještě mohla být.

Děkujeme všem, kteří již přispěli na postní sbírku. K 17. březnu se sešlo 1.600 Kč.

Přeji vám všem požehnané velikonoce.

Eva Černá

KÁMEN, KTERÝ OČISŤUJE

Poprvé jsem se s pornografií potkal, když jsem byl na návštěvě u kamarádky. Její táta měl hromadu časopisů schovanou v zahradním domku. Bylo mi šest, možná sedm. Spolknul jsem návnadu. O něco později, když jsem přicházel do puberty, si náš soused zaplnil staré odstavené auto prasečkami, které jsem si „půjčoval“. Asi si dovedete představit, jaký jsem byl teenager. Měl jsem narušenou zdravou sexualitu i touhu a zároveň jsem si nechal nalhat, že dobrý Bůh mě neochrání, když jsem takhle porušený, a to mě postrčilo do náruče chtiče. A mně vůbec nedošlo, že pod tím vším byl strach. Náboženská tradice, ve které jsem byl vychovaný, dovolovala mluvit o sexualitě pouze v kontextu manželství. Takže jsem neměl tušení, co se děje s mým tělem, nikdo mě nenaučil odlišit letmé pokušení od chtiče, a už vůbec jsem neměl odvahu podívat se na krásu, aniž bych ji zkonzumoval.

Když se stal internet běžnou součástí domácností, už jsem měl rodinu. Jakmile jsem zjistil, co je k máni online, vydal jsem se na cestu tajného sledování porna. Namlouval jsem si, že si tím jen ulevuju od stresu, ale zároveň jsem zneužíval ženy. Tečka. A pornografie zneužívala mě a lhala mi o tom, jak vypadají vašeň, touha a normální těla. Navykl jsem si na příliv dopaminu, který doprovázel vyvrcholení. Moje sexualita už byla v temnotě a hanba jenom přibouchla dveře. A tohle všechno se dělo, zatímco jsem vychovával děti, pracoval, vedl chvály a byl ženatý. Naučil jsem se, jak od sebe držet jednotlivé oblasti života oddělené. Po nejnovější epizodě jsem dokázal sám sebe pře-

svědčit, že jsem s tím skoncoval, a žil jsem dál, ale byla to jen otázka času – a to velmi krátkého – než jsem to udělal znovu. Nedokázal jsem odolat. Moje první manželství skončilo. Znovu jsem se oženil, narodily se mi další děti. Byl jsem přesvědčený o tom, že porno potřebuju a mám na něj nárok.

Postupem času přestalo oddělování jednotlivých oblastí života fungovat. Zoufale jsem si přál být celistvý. Namísto toho jsem byl roztržštěný, ukládal jsem jednotlivé části svého života do různých přihrádek a držel jsem je od sebe oddělené. Často jsem se s bolestí v srdci modlil: „Bože, vyznávám svůj hřích. Prosím, zbav mě toho!“ Pokaždé jsem slyšel tu samou odpověď – svoboda přijde, ale nejdřív se musím vzdát a pokorně všechno přiznat druhému člověku, konkrétně svoji ženě. Postupem času jsem získal přesvědčení. Ale ještě jsem nebyl připravený kapitulovat. Až do 29. srpna 2020.

Moje rozhovory s Hospodínem byly naplněné čím dál větší úzkostí (Bože, prosím, vezmi si to! Je to jen mezi námi!) a tím, že to mezi námi nechal, mě můj Otec pomalu vedl ke kapitulaci. Teď už vím, jak laskavé to od něj bylo! Něco se ve mně pomalu měnilo. Těžko se to vysvětluje, ale cítil jsem se jako troska a trvalo to měsíce. Báł jsem se, že to vyjde najevo, že způsobím svoji ženě bolest a že vynesu na světlo svoje lidství bez příkras. Věděl jsem, že jsem dlouholetý lhář, tuhle medicínu mi hanba namíchala každý den a já ji musel vypít. Přišlo to 29. srpna odpoledne. Moje žena řekla něco ve smyslu: „Vím, že v tomhle ke mně nejsi upřímný. Pokaždé, když se Tě zeptám, tak to popřeš. Tak kde je pravda?“

Tenhle okamžik jsem si netroufl propásnout. Přiznal jsem jí to dřív, než jsem to sám sobě stihl rozmluvit. Teď, nebo nikdy, konec schovávání. Řekl jsem jí, že porno sleduju celou dobu, co jsme spolu, a mnohem déle. Nastalo ticho. Její první reakce byla úleva, že jsem to přiznal. A pak bylo ticho. A dusno. Nebyli jsme si jistí, co dělat dál.

V tu samou hodinu se do mě dala bolest, jakou jsem předtím nezažil. Ledvinový kámen. Ležel jsem v bolestech na podlaze a věděl jsem jistě, že je to průšvih. Musel jsem na operaci, aby ten kámen dostali ven. Moje tělo bezpochyby odráželo to, co se dělo v mojí duši. Vyloučilo toxický kámen a já se zbavil svého toxického tajemství. Celkově vzato to bylo požehnání. V tu chvíli to neuvěřitelně bolelo, ale moje tělo prostě poslouchalo mého ducha. Kapituloval jsem, zřekl jsem se svého hříchu, hanby, svého jednání, vši té zvrácenosti, vzorců chování a požádal jsem Boha, aby to všechno ode mě vzal. Napořád. A On to udělal.

Už je to přes dva roky a já jsem svobodný. Nutkání uklidňovat se tímhle způsobem je úplně pryč. Milosrdný Bůh udělal toho srpnového odpoledne něco, o čem jsem byl přesvědčený, že to není možné: vytrhl můj hřích i s kořeny a zničil ho. Během okamžiku. Nevím, jak jinak to popsat než jako zázrak. Prostě je to pryč. Musím hlídat svoje srdce a myšlenky způsobem, jakým jsem to dřív nedělal? Samozřejmě. Nikdo za mě tuhle práci neudělá. Chodím na terapie? Ano. Znovu vybudovat v manželství důvěru a začít psát nový příběh je proces. Moje chování mělo následky. Jak může moje žena věřit tomu, že zrovna v duchu nesvlékám nějakou krásku? Jak by vůbec někdy mohla konkurovat tělům, která jsem zneužíval online? Na kterou z jejích kamarádek jsem si brousil zuby? Bude se někdy zase cítit v bezpečí, když já mám přístup k internetu? Tohle jsou skutečné otázky, které řešíme. Takže zatímco moje vysvobození přišlo hned, můj hřích náš vztah poškodil a občas přijdou turbulence. Je to bolest uprostřed radosti.

Prosím vás, neberte to tak, že jsem se pomodlil a teď je ze mě lepší člověk. Ani náhodou. Tohle je příběh o Boží dobrotě, ne o té mojí. Nestydím se, i když bych mohl, vzhledem k tomu, co mám za sebou. Prostě si to nemůžu dovolit. Už se nechci vracet zpátky do temnoty. Hanba totiž nejde dohromady s obrovskou vděčností, kterou cítím vůči Bohu, o kterém konečně můžu říct, že je dobrý. Ani trochu nezáleželo na tom, že jsem byl „znovuzrozený“ křesťan. Neznal jsem svého Stvořitele. Desítky let jsem žil jako následovník Krista – vlastně jen formálně – a odmítal jsem svěřit svoji sexualitu do Jeho péče.

Stojím v úžasu před Láskou, která je tak mocná, že dokáže v mžiku zastavit závislost. Dokáže přinést trvalou změnu, která zničí hřích a obnoví život, pokud se rozhodnete, že chcete přestat. I přesto je mi líto let, která jsem tím vším ztratil, ošklivím si hřích a zradu, na které jsem kývnul, lituju toho, že jsem zneužíval lidi, o kterých ani nevím, jak se jmenovali, a že jsem ublížil těm, kteří jsou mi nejdražší.

Když se podívám na statistiku, většina z vás, kdo tohle čtete, pravděpodobně bojuje s tím samým. Můj příběh není šablona. Neřeknu vám, co se stane, když se rozhodnete, že s tím chcete skoncovat. Ale kdybych se s vámi teď mohl setkat a podívat se vám do očí, řekl bych vám, že máte na to, abyste jakoukoli závislost položili Ježíšovi k nohám.

Řekl bych vám, že jste víc než tohle. Že jste milovaný syn, milovaná dcera, někdo, za koho stojí bojovat. Že světlo dokáže zahnat temnotu. Jestli se rozpadáte na kousky a chcete svobodu, modlete se za to, abyste se potkali s El Roi – s Bohem, který vidí. Moci Jeho pohledu se totiž nic nevyrovná.

Redakčně kráceno a převzato z online magazínu: andsonsmagazine.com/inspiration/the-purification-stone

„Desítky let jsem odmítal svěřit svoji sexualitu do Jeho péče.“

KSK Vodácký tábor v létě 2023

- 5. – 12. srpna 2023, 10-15 let, řeka Otava
- Info a přihlášky na e-mailu: voda@kskp Praha.org
- facebook.com/vodackytaborksk

KSK Dobrodružný tábor 2023

- 22. července – 5. srpna 2023, 7-15 let, Manětín
- Info a přihlášky na e-mailu: taborsk@gmail.com
- instagram.com/tabor_ksk/

Setkání

- Každou středu v 19 hod pokračují ve farním sále usv. Františka pravidelná **setkání Životzvíry**. Jsou otevřená každému, kdo se chce blíže seznámit se základy křesťanské nauky. Probíráme zajímavé téma – starozákonní **Píseň písní**. Srdečně zve jáhen Pavel Urban.
- Na pravidelná setkávání **Spolu s Biblií v ruce** s Pavlou Editou Hercikovou jste zváni každé úterý od 19 h (**kromě 25. 4., kdy jsou chvály**) ve farním sále u sv. Františka.
- **Setkání společenství Hnutí fokoláre – 3. 4. 2023 od 19.15 v KCMT**. Slovo života na březem: „*Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi.*“ (Kol 3,2) Společ. je otevřené i novým zájemcům. Jana a Viktor Friedovi - tel. 731625949
- **Páteční dopolední setkávání** – v 9 hod v kapli KCMT bohoslužba slova se sv. přijímáním, poté se nabízí možnost přátelského posezení ve foyer. **Výjimkou je 7. 4., kdy se přidáme ke společné křížové cestě v 11 h v KCMT**. Srdečně zveme ty, kteří mají dopoledne volno nebo jsou sami, přijďte potkat nové lidi, podělit se o své radosti i starosti a zažít společenství. Jana a Viktor Friedovi
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná ve středu

dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V dubnu se sejdeme 5., 12., 19. a 26. 4. Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301

Knižní obchůdek

Jak porozumět emocím
Pavel Raus, Návrat

Emoce nejsou zrovna nepřehlednější oblastí našeho života. Často je těžké se v nich vyznat. Dokonce někdy můžeme emoce vnímat jako nevídané narušení a překážku, která nám komplikuje život. Avšak stejně jako jsou emoce komplikované, jsou také důležité. Pomáhají nám respektovat nejskrytější hlubiny naší bytosti a také hlubiny bytosti našich nejbližších. Pokud se nám podaří emocím porozumět a začneme žít v souladu s nimi, přinesou nám do života pestrost, pravdivost a blízkost. Kniha hledá odpovědi na otázky:

- Co emoce jsou?
- Proč s emocemi máme problémy?
- Jak s emocemi naložit?
- Jak zvládnout emoce své?
- Jak zvládnout emoce druhého?

- **KáPéZetka ženy, kterou opouští manžel**
Maria Wolfová, Cesta
- **Chvála odpočinku**
Maximilien Le Fébure du Bus, Doron

Apoštolát modlitby

Úmysl papeže: Za kulturu nenásilí
Modleme se za větší rozšíření kultury nenásilí tím, že se státy i občané budou stále méně uchýlovat ke zbrani.

Národní úmysl: Za duchovní povolání
Modleme se za ty, které Pán volá ke kněžství a zasvěcenému životu, aby měli odvahu vydat se za ním cestou následování.

FCHODOVINY

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov

2023 / ročník 22

Redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedová (rozhovory), Jakub Šilhavý (grafika), Anna Procházková a spol. (fotografie) | Za obsah odpovídá: P. Michael Špilar
Tisk: M. Tlamicha, TLAMA design | Náklady na 1 výtisk 14 Kč Archiv čísel: kcmt.cz/fchodoviny

Uzávěrka čísla 15. dne předchozího měsíce.**Příspěvky zasílejte na fchodoviny@kcmt.cz.**

Café Terezie Otevírací doba

- úterý 15.30–21.30
- středa 15.30–20.00
- neděle 10.00–13.00

A dále v době kulturních programů v KCMT.

Na přání farníků kavárna nově nabízí i slané občerstvení.

Aktuální pořad bohoslužeb

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	-	-
Úterý	18.00	-
Středa	-	18.00
Čtvrtek	-	6.45
Pátek	18.00	9.00*
Sobota	8.00	-
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00

* *Bohoslužba slova se sv. přijímáním*

Bohoslužby v Domovech pro seniory Donovalská a K Milíčovu jsou v současné době přístupné pouze pro klienty. Jedna nedělení bohoslužba je přenášena na farním kanále youtube.com/kcmtpraha.

Možnosti spojení

Kancelář KCMT – Háje

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

Farní kancelář Chodov

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

Bankovní spojení:

Banka Creditas **104782676/2250**Komerční banka **19-9362170227/0100**

P. Michael Špilar (farář)

Farní kancelář (fara – Na Sádce)

Karina Juráková (ředitelka KCMT)

Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT

Pavel Urban (trvalý jáhen)

Ladislav Staněk (trvalý jáhen)

Václav Šebek (správce)

Matouš Okrouhlý (předseda KSK Praha)

Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)

Petr Fried (pracovník KCMT)

Charita – Eva Černá (ředitelka)

Charita – pečovatelská služba

272 934 261, 603 151 265

272 934 261

731 625 970

242 485 826

272 911 264

724 112 799

242 485 830, 734 547 021

-

733 770 847

-

737 322 569, 242 485 823

737 948 638, 272 941 972

farar@kcmt.cz

farar@kcmt.cz

reditelka@kcmt.cz

-

-

stanek@kcmt.cz

spravce@kcmt.cz

info@kskpraha.org

asistentka@kcmt.cz

kustod@kcmt.cz

kancelar@charitapraha4.cz

socialnisluzby@charitapraha4.cz

Velikonoční bohoslužby ve farnosti:

6. 4.	17.00	Mše svatá (kostel sv. Františka)
	18.00	Mše svatá s obřady Zeleného čtvrtka (KCMT) Následuje adorace
7. 4.	11.00	pobožnost Křížové cesty (KCMT)
	17.00	Velkopáteční obřady (KCMT)
	18.00	Velkopáteční obřady (kostel sv. Františka)
8. 4.	20.30	Vigilie (KCMT)
9. 4.	8.00	Mše svatá (kostel sv. Františka)
	9.30	Mše svatá (KCMT)
	11.00	Mše svatá (KCMT)
10. 4.	8.00	Mše svatá (kostel sv. Františka)
	9.30	Mše svatá (KCMT)

Program farnosti:

Datum	Čas	Akce
12. 4.	19.00 –20.30	Hudební kavárna na téma „Mezi klasikou a jazzem“ Jana Rambousková (klavír), Jan Veverka (trubka, zpěv). Vstupné 80 Kč (Café Terezie)
13. 4.	19.00	Zastavení u Matky Terezy „Co vypovídá sčítání lidí 2021 o víře a spiritualitě v Česku“ s geografem náboženství Tomášem Havlíčkem (KCMT)
16. 4.	15.00 –18.00	Tančírna S kapelou Hvězdný prach (KCMT).
22. 4.		FARNÍ PUTOVÁNÍ NA SVATOU HORU Informace najdete na www.kcmt.cz
23. 4.	16.00	Jarní koncert flétnového souboru Vivat Flauto (KCMT)

Pravidelný program:

- **Jarní kurzy keramiky s Jakubem Othem.** Zkrácené kurzy běží od 15. března. Více informací a přihlášení na keramista.cz, tel.: 737 926 633., mail: joth@seznam.cz.
- **Dětská schola** – zkouška každou 1. neděli v měsíci od 8. 30.
- **ZMĚNA TERMÍNU zdravotního cvičení** (nejen pro seniory): ČTVRTEK 9.15 až 10.15 nebo 10.30 až 11.30 (první setkání 20. 4.), vede Radka Pospíchalová.